

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte na neverejnom zasadnutí 10. októbra 1995 po predbežnom prerokovaní podnetu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] zastúpených JUDr. Ivanom Kudlom, komerčným právnikom, pre porušovanie práv priznaných čl. 13 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 24 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v celom rozsahu o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavný súd Slovenskej republiky obdržal dňa 2. 8. 1995 spoločný podnet manželov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] s početnými prílohami, ktoré mali byť dôkazom porušenia základných ľudských práv pisateľov podnetu v konaní pred cirkevnými orgánmi a cirkevnými aj všeobecnými súdmi. Na výzvu ústavného súdu zo dňa 15. 8. 1995 a 6. 9. 1995 manželia [REDAKOVANÉ] prostredníctvom svojho právneho zástupcu podnet spresnili dňa 4. 9. 1995 a 18. 9. 1995. Namietajú v ňom porušenie čl. 48 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred cirkevnými orgánmi a súdmi a porušenie čl. 24 ods. 3 v spojení s čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred všeobecnými súdmi.

Podnetom manželia [REDAKOVANÉ] namietajú porušenie práva na verejné prerokovanie vecí podľa čl. 48 ods. 2 a práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. K porušeniu týchto práv malo dôjsť v konaní pred Dištriktuálnym súdom Východného dištriktu Slovenskej evanjelickej cirkvi a. v. v ČSFR v Košiciach, ktorý rozsudkom č. I/1992/2-Č dňa 4.

1. 1992 rozhodol o strate hodnoty manželov [REDAKOVANÉ] na doterajšom mieste (Cirkevný zbor Liptovský Mikuláš) bez toho, aby sa uvedeného prejednávania mohli zúčastniť a následne sa tak stalo aj v konaní na Generálnom súde Slovenskej evanjelickej cirkvi a. v. v ČSFR v Bratislave, ktorý rozsudkom č. 1/1992/GS/Ad/Tó dňa 7. 3. 1992 potvrdil rozsudok Dištriktuálneho súdu. Bez ohľadu na skutočnosť, že ide o konanie pred cirkevnými orgánmi, z právneho hľadiska je zásadná otázka, že manželia [REDAKOVANÉ] sa v tejto časti svojho podnetu domáhajú ochrany práv, ktoré v čase rozhodovania súdov ešte neexistovali. Základné práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a verejné prerokovanie veci boli priznané až Ústavou Slovenskej republiky, ktorá nadobudla účinnosť 1. októbra 1992.

V ďalšej časti podnetu manželia [REDAKOVANÉ] namietajú porušenie práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 a práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v prípadoch, ku ktorým došlo po 1. októbri 1992. Podľa pisateľov podnetu sa ich dopustili Dištriktuálny súd Západného dištriktu Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku vo Zvolene rozhodnutím č. DS ZD ECAV 1/94 zo dňa 14. 4. 1994, ktorým rozhodol o odmietnutí žiadosti o povolenie obnovy a Generálne presbyterstvo Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku v Bratislave, keď rozhodnutím zo dňa 3. 3. 1994 na základe uznesenia č. 37 zo dňa 2. 3. 1994 rozhodlo o vylúčení manželov [REDAKOVANÉ] z Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku.

Ústavou štát priznáva osobám práva a zaručuje im, že ústavné práva bude sám dodržiavať a ochraňovať. Ústavný súd Slovenskej republiky zabezpečuje ochranu práv len vtedy, keď iné orgány štátu nespĺnia úlohu štátu vo vzťahu k uplatnenému právu. Ústavný súd Slovenskej republiky nekoná o ochrane práv, ktoré osoba neuplatní voči štátu, ani o ochrane práv, ktoré porušujú subjekty v súkromnoprávnom vzťahu.

Všeobecne záväzný právny predpis vydaný štátnym orgánom s právomocou taký predpis vydať je na území štátu rovnakou mierou záväzný pre každý subjekt práva. Podľa 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností cirkvi a náboženské spoločnosti môžu na plnenie svojho poslania vydávať vnútorné predpisy, pokiaľ nie sú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a zároveň podľa odseku 2 uvedeného

ustanovenia, výkon činností uvedených v odseku 1 nesmie byť v rozpore s ústavou. Z princípu nezávislosti cirkví od štátu podľa čl. 24 ods. 3 vyplýva aj opačný vzťah, ktorý vylučuje zodpovednosť štátu za konanie subjektov uvedených v čl. 24 ods. 3 pri uplatňovaní práv, ktoré im priznáva toto ustanovenie ústavy. Preto v konaní pred ústavným súdom nemožno podnetom podľa čl. 130 ods. 3 ústavy namietat' porušenie Ústavy Slovenskej republiky orgánom cirkvi alebo náboženskej spoločnosti.

Podnetom v časti týkajúcej sa rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici č. 11 C 428/93 z 8. 11. 1994 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 10 Co 684/95 z 3. 5. 1995 manželia [REDAKOVANÉ] namietali porušenie práva priznaného čl. 13 ods. 1 a čl. 24 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky tým spôsobom, že všeobecné súdy rozhodovali o privolení vypovedania nájmu bytu z evanjelickej fary v Liptovskom Mikuláši, teda vo veci, ktorá nespadá do ich právomoci, ale právomoci súdov cirkevných.

Ústava Slovenskej republiky predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem. Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločenský vzťah upravuje jedinou normou Ústavy Slovenskej republiky. Predkladatelia podnetu sa dopustili omylu, keď právo priznané v čl. 24 ods. 3 zbavujú súvislosti s ostatnými ustanoveniami ústavy. Podnetom podľa čl. 130 ods. 3 ústavy fyzické osoby môžu namietat' porušenie svojich práv. Právo podľa čl. 24 ods. 3 ústavy sa priznáva právnickým osobám. Subjektom, ktorý môže podnetom namietat' porušenie tohto ustanovenia ústavy sú jedine právnické osoby, ktorým sa práva podľa čl. 24 ods. 3 priznávajú. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v časti podnetu namietajúcej porušenie čl. 24 ods. 3 v spojení s čl. 13 ods. 1 ústavy nenamietajú porušenie svojho práva. Ústava Slovenskej republiky nedovoľuje ústavnému súdu konať o podnete, ktorým predkladateľ nenamietá porušenie svojho práva.

Ústavný súd Slovenskej republiky podľa 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. na neverejnom zasadnutí podnet odmietol z dôvodu, že nie je daná právomoc ústavného súdu a porušenie práva namietali neoprávnené osoby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať

opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 1995

Za správnosť vyhotovenia: JUDr. Ján D r g o n e c

Jana Vozárová predseda senátu